

בדרך כלל אמא בחוף הים קוראת ספר, חולמת או מקשיבה מוזיקה. אני גם קורא, חולם, מקשיב מוזיקה. רק לי זה יוצאה מאוד מהר, אבל לאמא לאט. אם נשכב לידך הים, אין זמן לשבת בחוף.

עד שאמא מסדרת את המטריה ליד המזרון, אני קבר מרטיב את הרגליים-נכנס עד הברך למים ומסתכל למים השקופים. שם אבנים, מדוזות, איזה שהוא בועות והאצבעות שלי. אני מזיז עם האצבעות ואומר לעצמי שלום: "שלום, אצבעות! איך אתם שם?" ליד מישהו תמיד מנפח את המזרון או אוכל לחמנייה חמה עם גבינה או סתם עומד, מפזר ידיים, ומקבל ברכת שמש.

אמא אומרת, שהיא אוהבת את החוף שלנו, בגלל שהוא שקט, ואף אחד לא יושב על הראש של השני. כן, לשבת על ראש של מישהו לא נוח. כן גם הראש שלי לא יעמוד את זה, עם הגבר העגול אזה יושב עליה. את השקט, אני, באמת לא ממש אוהב. אבל פה אמא ממציאה, בגלל שבחוף שלנו לא כל כך שקט. במיוחד כשה, לבית מלון שלייד הגיעו בנות. מאיפה רק באות כל ה בנות? אמא גם הייתה מעוניינת, והיא שאלה את האישה הגבוה עם המשרוקית, שהלכה עם כל הבנות בחוף. התגלה שהאישה הזו לא הייתה סתם אישה, אלה מאמנת. והבנות-מתעמלות. עד שאני הסתכלתי על האצבעות שלי במים, הן עשו חימום בחוף-התכופפו לצדדים, כאילו חוטים. אחר כך ירשו להם לשחות בים. לא יודעות בנות לשחות בשקט. הן צורחות. והמאמנת אם המשרוקית עוזרת להן לנצח את השקט שלנו בחוף.

מתי שבנות בים הים מתחיל להיות סוער, גם אם בהתחלה היה שקט. הוא פשוט מודאג, וזהו. ואיך לא לדאוג פה, אם בתוכו עומק, כל מיני כרישים, מדוזות עוקצות. הוא היה זורק את הבנות עם הגלים לחוף, כדי שהם ינוחו, אבל הבנות עוד פעם קופצות למים וצורחות.

אחר כך המאמן שורק שלוש פעמים. זה אומר שהשחייה נגמרה. בנות הרבה זמן קופצות בחוף על רגל אחת-מוצאים מים מהאוזניים, מנגבים את עצמם עם מגבת צבעונית ומשחקים במשחקים. אחת אומרת:

דג-מלוח-אחד!, דג מלוח-שתיים! דג מלוח-שלוש! דג מלוח!

כל השאר עושים פוזה, ואני מנסה לנחש מי יהיה דג מלוח.

אחר כך הבנות הולכות, בגלל שכל החיים שלהן לפי מערכת. הן צריכות להתאמן, כדי להגיע עם כף רגל לאף. קוראים לזה-ספורט גדול. והים מתגעגע- הן יגיעו מחר או לא. הוא התרגל עליהם. מתגעגע ליד הים החיים. וגם אני, האמת מתגעגע.